

РЕШЕНИЕ

№ 4019

гр. София, 20.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 02.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **7525** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на „Л. Н. Л.“ от [населено място], М., чрез адв. В., срещу уведомление № Б-2827 от 03.12.2018г. на директора на дирекция „Морска администрация“ Б. до „ДЗЗД Б. Л.“, в което е посочено, че ДМА Б. приема „ДЗЗД Б. Л.“ за собственик на моторен танкер „Б.“. Уведомлението се оспорва в молба от 10.01.2020г. като нищожно поради липса на компетентност за издаването му. В т. II,1 от молба – становище от 05.03.2020г. се оспорва и неговата законосъобразност, защото удостоверява несъществуващи права. Подробни съображения се развиват в писмени бележки по съществото на спора. Претендират се разноси по списък.

Ответникът - директора на дирекция „Морска администрация“ Б., в становище от 26.05.2020г. оспорва жалбата като недопустима. Счита, че уведомлението не представлява административен акт, тъй като не удостоверява никакви факти. Същото има уведомителен характер относно прехвърляне на правото на собственост на плавателния съд. Подробни съображения се развиват в писмени бележки по съществото на спора. Претендират се разноси. Прави се възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на пълномощника на жалбоподателя.

Заинтересованите страни - [фирма], [фирма] и [фирма], в качеството им на съдружници в „Б. Л.“ДЗЗД, редовно призовани, изразяват становище за недопустимост на жалбата, тъй като по чл. 21, ал.2 от АПК законодателят има предвид само публични права и задължения, а не и частни такива, каквото е правото на собственост. Подробни съображения се развиват в писмени бележки по съществото

на спора.

Административен съд София - град, II АО, 41 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят в настоящото производство се легитимира като собственик на моторен танкер „Б.“, плаващ под флага на Л. съгласно удостоверение за регистрация на л.8. Към 21.12.2018г. корабът се намира в пристанище Б.. Срещу жалбоподателя като ипотекарен длъжник е издадена заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК № 258 от 12.01.2018г. и изпълнителен лист. Последният е обезсилен с определение I IV-775 от 25.04.2019г. по ч.гр.д. № 1293/2018г. на Бургаски окръжен съд. Въпреки висящото производство, е образувано изпълнително дело № 9 от 2018г. на ЧСИ Т. К., по което е насрочена публична продажба на моторен танкер Б.. Това действие на ЧСИ е оспорено пред Бургаски окръжен съд, който със свое определение № II-748 от 20.04.2018г. по гр.д. № 576/18г. е спрял изпълнението по изпълнителното дело до приключване на производството по гр.д. № 576/2018г. на БОС с влязъл в сила съдебен акт. Такъв акт е решение № VI-1728 от 21.12.2018г., с което е отменен отказ на ЧСИ да спре посоченото изпълнително дело, както и действието на ЧСИ по извършване на публична продажба до 12.03.2018г. Междувременно е насрочена нова публична продажба, която също е спряна с определение №155 от 18.04.2019г. по чгр.д. №115/2019г. на Бургаски апелативен съд до приключване с влязъл в сила акт на гр.д. № 1755/2018г. на БОС. Въпреки това същата е приключила с постановление за възлагане от 30.08.2018г. Междувременно с определение № 221 от 12.02.2020г. по чгр.д. № 173 от 2019г. на БАС делото по оспорването на постановлението за възлагане от 30.08.2018г. на ЧСИ е върнато на БОС за произнасяне, каквото няма данни да е сторено до момента.

С молба вх. № Б-2827 от 03.12.2018г. „Б. Л.“ ДЗЗД е поискал от директора на дирекция „Морска администрация“ Б. издаване на удостоверение, от което да е видно, че според действащото българско законодателство постановлението за възлагане на движима вещ, постановено по изпълнително дело от частен съдебен изпълнител, е годно основание за прехвърляне на правото на собственост върху движима вещ – кораб. Искането е с цел вписването на кораба в нов регистър на корабите, различен от либийския. Към молбата е приложено постановление от 30.08.2018г. по изпълнително дело № 9/2018г. на ЧСИ Т. К., с което на „Б. Л.“ ДЗЗД е възложена следната движима вещ: моторен танкер „Б.“, плаващ под знамето на Л., намиращ се в акваторията на пристанище Б.. Отбелязано, е че постановлението е влязло в законна сила на 15.09.2018г.

Във връзка с молбата е издадено оспореното в настоящото производство уведомление № Б-2827 от 03.12.2018г. на директора на дирекция „Морска администрация“ Б., в което се посочва приложимото правото относно прехвърлянето на правото на собственост върху кораб и се приема, че в случая правото на собственост върху кораба е прехвърлено с приложеното постановление за възлагане от 30.08.2018г. по изпълнително дело № 9/2018г. на ЧСИ. Поради това администрацията приема, че дружеството „Б. Л.“ ДЗЗД е собственик на моторен танкер „Б.“. Въз основа на това уведомление е изготвено правно становище от 22.07.2019г., представено пред морските органи в Б., от което е видно, че уведомлението е взето предвид като потвърждаващо правото на собственост на „Б.“ ДЗЗД върху кораба.

При така установените факти, Административен съд София – град, 41 с-в, обосновава

следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице, което претендира право на собственост върху моторен танкер „Б.“ и чийто права са засегнати от процесния акт, в който като собственик е посочено друго лице. По делото няма данни за дата на съобщаване на процесното уведомление на жалбоподателя, поради което съдът приема, че жалбата е подадена в срок. Жалбата е подадена срещу подлежащ на обжалване административен акт по смисъла на чл. 21, ал.2 от АПК, тъй като с него се констатира вече възникнало право на собственост, която констатация е от значение за признаване на правото на собственост на молителя от друга държава. Не се споделят доводите, че чл. 21, ал.2 от АПК касае само публични права, тъй като в случая не става въпрос за акт, с който се създава право на собственост, а за административен акт, с който се констатира, че такова право вече е възникнало. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 10 от Кодекса на търговското корабоплаване (К.) спрямо правото на собственост и другите вещни права върху кораби, придобиването, изменението и прехвърлянето на такива права, както и спрямо вписването в корабния регистър се прилага законът на основния регистър. Формата на договора, с който се прехвърля право на собственост или се учредяват вещни права върху кораб, се урежда от закона на мястото, където се сключва договорът. Чл.46, ал.1 от К. предвижда, че сделките за прехвърляне на собственост, както и за учредяване на ипотека върху кораб или върху кораб в строеж се извършват в писмена форма с нотариално заверени подписи. Съгласно чл. 39, ал.2 от К. нотариусът или консултът, пред който е извършено прехвърлянето на собствеността, учредяването на ипотека върху кораб или други тежести, съобщава служебно за това на органа, който води регистъра за вписване на корабите. В случая собствеността е прехвърлена при принудително изпълнение върху кораб, плаващ под чужд флаг, посредством публична продажба, за което в К. няма забрана. Корабът е възложен на купувача с постановление по чл. 496 във връзка с чл. 474, ал.5 от ГПК, което не е влязло в сила, въпреки отбелязването върху него. Следователно купувачът не е придобил правата върху кораба, което се удостоверява от настъпилите след издаване на процесното уведомление факти, които съдът взема предвид на основание чл. 142, ал.2 от АПК.

Спорният по делото въпрос е дали ответникът е имал правомощието да признае „Б. Л.“ ДЗЗД за собственик на моторен танкер „Б.“. По принцип правото на собственост на кораба се удостоверява със свидетелството за регистрация съгласно чл. 84, ал.1 от К.. Съгласно чл. 85 от К. свидетелството за регистрация и временното свидетелство за регистрация се издават от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Морска администрация" или от оправомощени от него длъжностни лица. В случая временното свидетелство за регистрация, издадено въз основа на постановлението за възлагане от 30.08.2018г. по изпълнително дело № 9/2018г. е оттеглено със заповед № 3-147 от 13.09.2018г. на изпълнителния директор на ИА „Морска администрация“. Следователно процесното уведомление е издадено от некомпетентен орган, което го прави нищожно. По делото липсват доказателства директора на дирекция „Морска администрация“ Б. да има правомощие да издава такова уведомление, в което да признава право на собственост върху кораб. На второ място, процесното уведомление е без предмет, тъй като правото на собственост не се констатира с уведомление, а със свидетелство за регистрация на кораба, каквото към 03.12.2018г. няма данни да съществува. Нарушението на материалния закон е такова, че нарушава особено

съществени изисквания на приложимата норма. Предметът на оспореното уведомление не може да породи правни последици и такива не могат да настъпят, тъй като с него се признава право, което не може да бъде удостоверено по този начин, а и несъществува към момента на постановяването му. Налице е пълна липса на предпоставките, визиращи в предметното съдържание на акта, която липса е толкова съществена, че води до нищожност на издаденото уведомление. Същото не е породило правни последици, а само е създадо привидност за настъпването им.

При така изложените съображения съдът достига до извод за основателност на жалбата, което налага обявяване на нищожността на уведомление № Б-2827 от 03.12.2018г. на директора на дирекция „Морска администрация“ Б..

При този изход на спора основателна се явява претенцията на жалбоподателя за разноси за адвокатски хонорар за един адвокат и внесената държавна такса в размер на 50лв. Относно претендиращия размер на адвокатското възнаграждение от 26 392,50лв., платнено по банков път, видно от извлечение на л.556, съдът намира за основателно възражението на ответника за неговата прекомерност. Това е така, защото по част от предмета на оспорване е образувано друго производство, като предмета на настоящото производство е малка част от всички оспорвания на жалбоподателя. Поради това не следва за тази част, която е предмет на настоящото производство, да се претендира хонорар за процесуална защита, осъществена по значителен обем искания и оспорвания. Още повече, че настоящото производство не се отличава с особена сложност и относимите към него доказателства по делото са незначителна част от целия му обем. Основната трудност по делото е във формулирането на другите оспорвания на жалбоподателя, които обаче не са предмет на настоящото производство. Поради това претендиращия адвокатски хонорар следва да бъде намален до минималния, предвиден в чл. 8, ал.3 от Наредбата № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в размер на 500лв.

Предвид изложеното и на основание чл.172, ал.2, предл.1 от АПК, Административен съд София-град, II отд., 41-ви състав

РЕШИ :

ОБЯВЯВА нищожността на уведомление № Б-2827 от 03.12.2018г. на директора на дирекция „Морска администрация“ Б..

ОСЪЖДА дирекция „Морска администрация“ Б. да заплати на „Л. Н. Л.“ сумата от 550 лв. разноси по делото.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му, чрез настоящия съд, пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: